

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 57.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392544384/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

i Køkkenet. Moder redte atter sit Hår og vilde lade, som intet var sket, men da så hun Tuus Ansigt og bøjede sig hurtigt over ham.

«Hvad er der nu, min lille Dreng?»

«Mo'r, Mo'r, jeg vil aldrig mere lege med Anton.»

«Men Tue — hvorfor ikke?»

«Nej, for jeg vil ikke — jeg vil ikke — erstatte Alf.»

«Jamen det var jo kun noget Snak af Ane — hvor kan Anton erstatte Alf?»

«Nej, men — jeg vil aldrig mere lege med Anton.»

Andet kunde han ikke sige; om og om igen stammede han de Ord, hulkende og fortvivlet — nu var den der igen, al den gamle Kval, nu var det fredfulde Liv forbi. Moder svarede ikke stort, sad kun med hans Hånd i sin — hun gik ikke i Selskab den Aften — til han omsider, mat og svimmel af Taarer, faldt i Søvn.

Men han holdt sit Ord — hele tre Dage, hvor hårdt han så længtes efter Anton. Fader så mørk ud, men tav, Moder måtte have givet ham Forklaring, og Regitze havde røde Øjne, som havde hun grædt, og så både sky og vred til ham. Den gamle Sorg var igen kommet over Huset, Alf tog sin Hævn. — — Dog, da den tredje Dag var ved at gå til Ende, kunde Tue ikke mere holde det ud. Bedst som han sad med sit Legetøj, grebes han af en vild Desperation: hvad kunde det nytte, han stred mod sin Lyst, og hvorfor skulde han gøre det? Alf havde ikke Ret til at pine ham således, det var urimeligt, han vilde have Lov til at løbe ud til Anton, han vilde have Lov til at — å, men hvorfor kunde Anton dog heller ikke komme, give ham den forrige Fred tilbage og dog befri ham for at svigte — ja, det var jo rent ubegribeligt — hvor blev Anton af? Ganske vist havde det været Tuus Tur at komme ud til ham

den første Dag, men så de to andre — å, det var også Anes Skyld — ja, hvor han hadede hende, hun — — — — — inden han ret vidste af det, var han på den gamle, kendte Vej derom, farende af Sted i fuldt Løb, for at overdøve den manende Stemme, sparkende til Vejens Småstene og forhærdende sit sønderlidte Hjærte — han skulde vise Alf — men trods alt var han kun lidet kry til Mode, hvert Øjeblik parat til at vende om.

Det var nu også et trist Vejr; grå, urolige Skyer jog hen over Himlen, oppe over Bjærgfyrrenes stride Toppe kom de og fløj ud over Engene, hvor de mange Vandspejl blinkede i det flygtende Lys som våde, skælvende Øjne. Regnen stænkede i kolde, metalhårde Dråber, og Vinden tudede så sørgeligt som en vildfarende Hund.

Skulde han ikke vende om? han havde jo heller ikke sagt nogen Besked derhjemme — da — dér nede lå Birtes Hus mellem Pilene, Tue så den lave, lune Stue for sig, Bilæggerovnen, Klapbordet og — han løb til, så Pytterne sprøjtede om ham, hen ad Vejen, ned ad Markstien og ind i Haven. Han standse i Forstuen med Klinken i Hånden — der var så stille, endnu mere stille end ellers, kun Blæsten sukede om Huset — ingen Rok snurrede derinde, og Uret var standset. Han blev pludselig så forunderlig angst og skottede tilbage, om Døren stod åben til Flugt, jo, den gabede ud til det mørke Land — skulde han — da hørte han en sagte Klage inde fra Stuen, det var Anton — Anton — hurtigt fik han Døren op og tumlede ind — der var bølgmørkt i Værelset, kun Sengene skinnede — han hørte en rejse sig og humpede ham i Møde.

«Hvem dér?» skreg han og klamrede sig til Døren.

«Årk, Gud — er det den lille Inspektør?» lød Birtes Stemme, og nu skimtede han hendes store Skikkelse